

J. Tršček. Slov. Glasn. III. 1869. 45.
Z Martinivirka.

O Divjega moža.
I.

529/69

Eden je šel zvečer v malin, pa je sedel notri na klopi. Pa je prišel Divji mož, pa se vsedel k njemu na klop. Ves je bil kosmat in z mahom porasčen. Ta se ga je pa tako bal, da je bil le tiho, in da ga ni hotel nagovoriti. Ko je nekaj časa sedel, je pa šel in djal: "Ko bi me bil kaj prašal, bi ti bil veliko povedal; ker & me pa nisi nič prašal, ti pa nisem nič povedal."

II.

Dvaščanje so hodili v Telovro drva delat, so pa sabo jemali kruha pa mleka. Pa vsaki dan jim je Divji mož vse snedel, tako dolgo, da so zapazili, kdo jim jemlje. To pa vzeli sabo žganja in vina in so to vtup zmešali. Potlej je prišel Divji mož, je pa tisto popil, pa upijanil se in zaspal. Ko so prišli, so ga dobili pa zaprli. In povedal jim je od kiste železne rude, ki jo še zdaj kopljejo v Telovci. — Dobra ruda! — Potlej so ga pa spustili. Ko so ga spustili, je pa djal: Imeli ste ga hička v pesteh, pa ste ga spustili. Ko bi ga spustili ne bili bi bil vam še povedal, čemu je hička red orehovega jedra.